

KELAYNAK

-kel'liğizi fark edin-

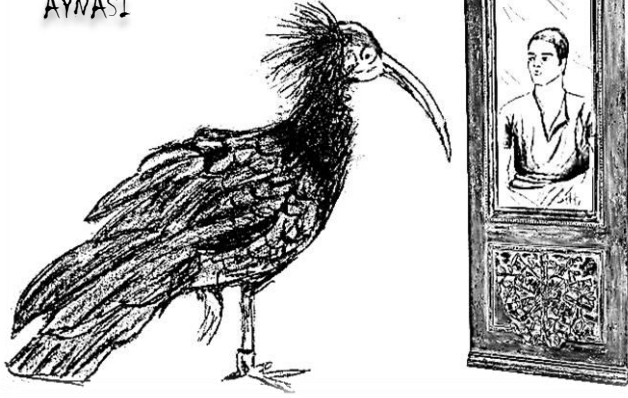
YIL:1 SAYI:1 HEPİMİZ BİRİZ

Önce selam sonra kelim düsturunu bozmadan selamımızı verelim: Merhaba arkadaşlar, okuldaşlar, kaderdaşlar! Selam mühim, birbirimizi sevebilmenin ilk şartı. Yürek ülkesinin bir kapısı varsa o kapının anahtarı: Selam!

Gelelim 'biz kimiz ve ne yapmaya çalışıyoruz'a. Biz KELAYNAKLARız. İlkemiz insanlara özellikle de okulumuzdaki herkese aslında KEL olduklarını gösteren AYNALAR olabilmek. Hatta daha da ileri giderek hem kel hem fodul olduğumuzu göstermek. İnsanlara aslında KEL olduklarını gösteren AYNalara yani kendimize de KELAYNAK diyoruz.(-k isimden isim ☺)

Neslimiz tükenmek üzere, aynen bir kuş türü olan kelaynaklar gibi. Ama onlarla isim benzerliği ve neslimizin tükenmek üzere olması dışında tek benzerliğimiz KEL oluşumuz. ☺

kelAYNAK
HAZIRLIKLAR'IN
AYNASI

ÖĞRETMENİM SİLGİM

Benim bir öğretmenim var, öğretmenler arasında apayrı bir de yeri. Size belki tuhaf gelecek ama öğretmenim silgim. Hatta ona bir ad verdim ve kötü hissettiğimde, tedirgin olduğumda, yanımda birine ihtiyaç duyduğumda ve sınavlarda takıldığım sorularda silgimle konuşuyorum.

Bu birçok insana saçma gelebilir. Bir objeyle konuşmak... Ve birçok kişi kendimi onaylamak için bunu kullandığımı düşünüyor olabilir. Evet, bazen cidden öyle, ama öğretmenimle çoğunlukla zıt fikirlerdeyiz ve öğretmenim bana çoğu zaman başka yollar da olduğunu gösteriyor, o gerçek bir öğretmen.

Şimdi gelelim asıl soruya! Neden bir silgi? Neden başka bir şey değil de bir silgi? Aslında başta bir sebebi yok, daha doğrusu bana öyle geliyor. Silgi bir şans veriyor, mevcut olanı değiştirmek için. Birinci öğreti; girişimde bulunurken neyin daha iyi olduğu konusunda düşünüp dikkatli bir şekilde kararını ver! Diyelim ki değiştirdin, bu karar seni etkileyecek ve önceki yaptığın değil bu daha ön planda olacak. Şimdi vereceğim örneği sınavlar için söylemek doğru olmaz ancak günlük hayatta, değişim yaptığında önceki seçiminin izlerini de görürsün yaşantında; aynı ne kadar iyi silersen silelim kağıdımızda geçmişten izlerin kalması gibi. Verdiğin karar doğru olabilir ve yanlış da olabilir! İkinci öğreti; değişiklik yaptığında karşılaşılabilecek sonuçlara hazırlıklı ol! Ah evet, ve tabii ki geçmişinle karşılaştığında doğru da olsa yanlış da ayakta kal, dirençli ol! Üçüncü olarak genel bir öğreti, silgi senin elinde. Bunu kullan veya kullanma, bu senin hayatın. Ve bana soracak olursan insanların hayatındaki "ler ve "lar puanlarının kırılmasına sebep olabilir. Ama bu senin hayatın ve önemli olan sana göre neyin doğru olduğu. Hayatın tadını çıkarmaya bak! Ama sınavlarda genele uysan iyi olabilir tabii.

Öğretmenim silgim sayesinde öğrendiğim yegane şey, kararlarını verirken dikkatli ol ama hata yapsan da çok geç olmadan düzeltebilmelisin. Hayatı yaşarken yanlışların ve doğruların olacak ve bir de bunları tersine çevirme şansın. Yaptığın hatalar için bu kadar üzülme, hala düzeltmek ve yaşamak için şansın var. Neler olacağını görmek eğlenceli olacak! :)

yeşim alagöz

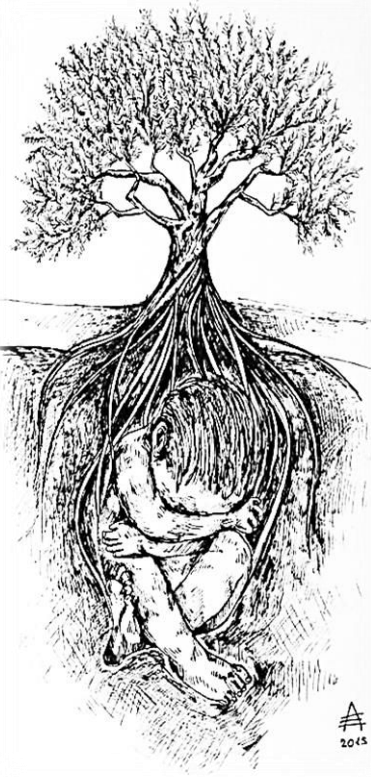
vakti dert etmeden,
bakmadan saatlere...

CEVAPLAR NEREDE?

Çalan zil sesi ile kendine geldi. Zaman ne kadar da çabuk geçmişti. Göz açıp kapayınca kadar okulu bitmişti. Yavaşça yerinden kalktı ve toparlanmaya başladı. Öğretmeni o soruyu sorduğundan beri kafası darmadağındı. "Bu hayatta en çok neyi istersiniz?" Aslında çok zor bir soru değildi. Onu asıl zorlayan bu sorunun cevabından sonraki sorulardı. Kafasında bir sorunun cevabını bulsa hemen başka bir soru belirliyordu. Şu an bazı şeyleri sorgulama çağına olduğunu biliyordu. Ama böyle olacağını hiç tahmin etmemişti.

Son bir haftadır hiçbir şeye odaklanamıyordu. Üstünde bir dalgınlık vardı. Sanki dünyaya bir suyun altından bakıyormuş gibi her şey bulanıktı. Kafasında bir tek kendi soruları ve yanıtları vardı. Kendine öğretmenim sorusunu sordu. Bu hayatta en çok neyi isterim? Güzel ve mutlu bir yaşam mı? Soruların devamı geldi. Peki, beni ne mutlu eder? Dostluk, aşk, para, kariyer... Hangisi daha önemliydi onun için? Ailesi mi, arkadaşları mı, başarısı mı? Seçemedi. Sadece saatlerce düşündü. Ve cevabını bulamadığı sorulara bir tane daha ekleyerek uyuyakaldı. Yarın yine bir sorusu olacak ve cevabını bulamadan tüm gün boyunca onu düşünecekti. Belki de doğru soruları sormuyordu. Çünkü cevap kadar soru da önemliydi. Kendine türlü türlü sorular yöneltti. Kendini tanımak istiyordu. İnsanları, dünyayı, yaratıcıyı... Ezbere bildiklerini akıl süzgecinden geçirmeyi arzuluyordu. Bazı şeyleri kabul etmeden önce anlamak istiyordu. Bu yüzden düşündü, araştırdı. Yazdı, tartıştı. Yavaş yavaş bazı sorularına cevap buldu. Çabalamaya devam etti. Ve en sonunda anladı.

Bütün bu sorularının sahibi akli ve cevaba giden yolda rehberi ise hayatıydı. Yaşadığı sürece akli ona bir sürü soru doğrultacak, hayat da cevapları acı tatlı derslerle bulmasını sağlayacaktı. Bazı cevaplar yanında gizli olacak, bazıları ise onun yanı başında duracaktı. Tek yapması gereken bakmasını, anlamasını bilmektir. Çünkü tüm cevaplar aslında onun içindeydi.

«İnsanın aklına ektiği ya da düşüp kök salmasına izin verdiği her düşünce tohumu, kendi kendine büyüyerek, er ya da geç eyleme dönüşecek ve kendi fırsat ve koşul meyvesini verecektir. İyi düşünceler iyi meyve, kötü düşünceler kötü meyve verir.»

DÜŞÜNENİN GÜCÜ,
JAMES ALLEN, S.21

VAKTİMİZ YOK !

Sevmeye, sevmeye, sevdiğini söylemeye;
Bakmaya, görmeye, gördüğünü düşünmeye;
Durmaya, dinlemeye, dinledikçe durulmaya;
Olmaya, ölmeye, ölmeden dirilmeye;
Sormaya, cevaplamaya, cevaplar aramaya;
Üst üste dersler, konuları anlamaya;
Ölçmeye, tartmaya, bildiğini kavramaya;
Çiçekler büyüyor, koklamaya doymaya;
Haftalar geçiyor, günleri saymaya;
Sayfalar, kitaplar...gökyüzünü okumaya;
Caddeler, sokaklar... patikalarda dolaşmaya;
Boğuluyoruz, nefes almaya
Vaktimiz yok!

BUGÜN ÖNEMLİ BİR GÜN
ÇÜNKÜ
BU GÜNÜ YAŞIYORUZ!

SÖZÜN KAYNAĞI

Sükut aslında sadece susmak, olaylar karşısında tamamen tepkisiz kalmak değildir. Konuşmadan çok şey ifade etmektedir. Duygularını, hislerini her yerde uluorta bir şekilde açığa çıkarmamaktır. Bir bakımdan düşünmek, sözün kaynağına inmektir.

Konuşarak değil de düşünerek de çevremizdekilere mesajlar verebilir, kendimizi ve duygularımızı ifade edebiliriz. Sükut ederken düşüncelerden süzülen manalar mimiklere, yüze yansır. Böyle ifade edersen kendini, böyle anlattırın insanlara söyleyemediklerini.

"Söz gümüşse sükut altındır" demiş atalarımız. Acaba sükut, daha fazla şey mi anlatır sözden? Her şeyin bir kaynağı vardır. Mesela bir suyun kaynağı, gözesi olur. Acaba sözün kaynağı neresidir? İşte tam orasıdır sükut, kaynağıdır sözün. Düşünerek söze kaynak olup bir fikrin ortaya çıkmasını sağlar. "Konuşmak bir mana ise susmak bin bir mana. Herkes konuşmasına konuşur lakin sükut yürekli olana" demiş Mehmet Akif Ersoy. Acaba burada insanın susarak kendini ifade etmesi daha anlamlıdır demeye mi getirmiş büyük şairimiz? Elbette öyle..

zeynep ayengin

zeynep uymuşlar

«Üzerine düşeni yap ve gerisine karışma. KAYGI, ÜZERİNE DÜŞENDEN FAZLASINI İSTER SENDEN.»

«YAŞAMAK DEĞİL
BENİ BU TELAŞ
ÖLDÜRECEK»

Saatime baktım güneş doğmuş
Her günkü vakit kahvaltı yapmalıyım.
Akbilimi doldurup asık surat büfesinde
Yedi dakikada
vapurdaki yerimi almalıyım.
İşte orada baston şemsiye
Mavi paltolu çocuk da
her zamanki yerinde.
Sekiz dakika, vapur iskelede
İnenleri beklemez binenler
şehir dakikalara ayarlı,
Rötar yok, hayat vermez geç kağıdı.

Pencere kenarında sıram,
hayaller perde perde
İlk blok uyku peşimde,
atlattım mı gerisi pende.

Yine güzel bir öğlen hem de en güzeli
Beş dakika erken çıkma keyfi teneffüse.
Artık tam bu vakitte acıkıyor karnım,
ayarlı biyolojik saatim yemeğe.
On sekiz dakika kuyruk yemek
ve dönüş derse
Geciktin mi meis yoklaması
babamın cepte.
Yemek ağır geldi, kahve içmeliyim
Dersi dinlerken rehaveti yere sermeliyim.

İşte bitti, bugün dünden farksız
Yoruluyor insan bu telaşa aşksız.

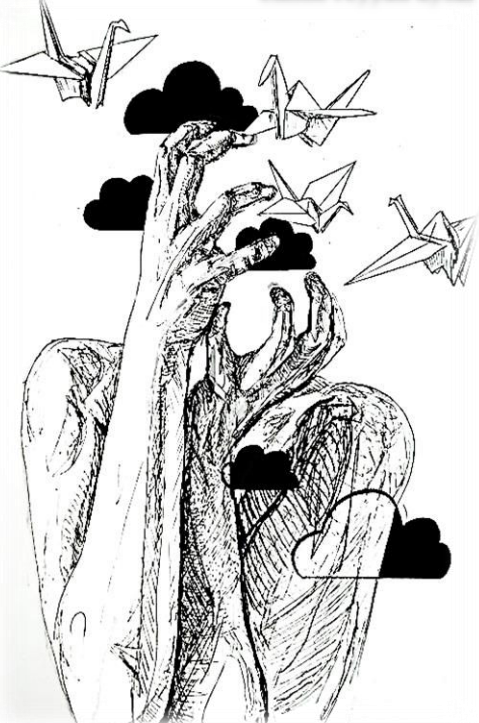
SINIRSIZLIĞIN DARLIĞI

İnsan kavramı tanımlanırken çoğu zaman yaratılmış en sınır tanımayan canlı olarak bahsedilir. Ruh dünyası sınırsızdır, algısı sınırsızdır ve en önemlisi içindeki güçler sınırsızdır şeklinde açıklamalara pek çoğumuz rastlamışızdır. Bunun ardından büyük bir sevinç ve gurur duyumsarız içimizde. Buraya kadar her şey oldukça güzel gider. Fakat biraz derinliğine inip incelemeye başladığımızda bambaşka bir tablo karşılar bizi.

İnsanın sınırsızlığı hayatının çok küçük bir kısmında var olmuştur. Dünyadaki ilk yıllarında, özellikle de ilk birkaç ayında. Bu özellik çocukluk yıllarındaki bazı anılarda da varlığını sürdürmesine karşın kişinin algı düzeyinin gelişmesiyle birlikte yavaş yavaş kaybolur. Örneğin bir bebek bir kişinin uçtuğunu görse bu onun için hiç tuhaf değildir, birtakım gerçeklikler hakkında fikir sahibi olmadığından ötürü ona imkânsız olaylar bile mümkün gelecektir; bir yetişkin için ise bu gerçekleşemeyecek bir durum olması sebebiyle dehşet vericidir. İşte algının sınırları ne kadar sınırsızlığa doğru ilerlese olabilecekler de o kadar sınırsızlıktan uzaklaşır. Bir müddet sonra bu çelişki bazı sorunlar oluşturmaya başlar, insanın içinden çıkamadığı bir hâle bürünür. Bu karmaşa insanlık tarihinin başlarından beri süregelmele birlikte son birkaç yüzyıldır iyice kendini göstermiş, gölgesini insanların üstüne düşürmüştür. Pek çok düşünür tarafından bu sınırsızlığın beraberinde getirdiği sınırlılıktan sıyrılmak maksadıyla fikirler ve akımlar ortaya atılmıştır da burada da büyük bir başarısızlık ortaya çıkmıştır bana göre. Realizmi ele alalım. "Bir kişi ne kadar realist yaklaşmak isterse istesin bunu tam anlamıyla hiçbir zaman başaramaz." der Peyami Safa. Gerçekten de doğruluk payı olan bir sözdür. Biraz açıklarsak kişinin hayata veya bir olaya bakışında pek çok etken bir araya gelir; kişinin yetiştirilişi, yetiştirildiği ortam bunlardan bazılarıdır. Ayrıca Dostoyevski'nin de belirtmiş olduğu gibi bazı kişiler vardır ki onlar hayatı sürekli seyredir, neyi seyrettiklerinin farkında olmadan ve bu seyrettikleri hiç beklemedik bir anda, hiç beklenmeksizin ve en tuhafı da seyreden kişinin bile anlamayacağı şekilde ortaya çıkar. Bahsettiğimiz etkenleri realizm açısından göz önünde bulundurursak kişinin bilinçaltındakilerle mutlak ve sınırsız bir realizme ulaşması mümkün değildir. Bu imkânsızlığın sadece düşünme şekli bağlamında kalmayıp yaşamın tüm safhalarında karşımıza çıkar. Yirminci yüzyılın fizik alanındaki ciddi tartışmalarından genel görelilik kuramı ve kuantum çelişkisi sadece bir tanesi. Çok kısa bir şekilde bahsederek kuantum mekaniği evren açısından durduğumuz ele alırsak kuantum mekaniği ile yakından ilişkili genel görelilik kuramı ise eğilip bükülebilen bir evren teorisi ortaya koyar. Bu teorilerin her ikisi de ayrı olarak düşünüldüğünde sınırsızlığa doğru giden bir evreni (sınırsız olmayan fakat büyüklüğünden dolayı sınırsızmış gibi görünen bir evreni) gösterir bize. Fakat, bana göre, her iki sınırsızlık yolundaki kavramı birleştirirsek ikisinin sınırsızlığı içerisinde ikisinin birbirleriyle iç içe girip kaynaştığı sınırlı bir kainat ortaya çıkar ki şu an yaşadığımız evren öyle...

Sözlerimizi toparlayacak olursak sınırsızlığa giden bu serüvende sınırsız; mutlak kavramları, en başta ölüm gibi bir sınırla yaşayan insan tarafından tam anlamıyla çözümlenebilecek hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. İçine girdiğimizde işlerin iyice karmaşık bir hâle döndüğü, insanlar tarafından bu limitli dünyada oluşturulmak istenen sınırsızlıklar bana göre hiçbir zaman var olmayacaktır. Karar sizlerin...

emine reyyan uysal

KELAYNAK

10 Aralık 2018
arada bir çıkar
Sahibi: KEL'ler

Bizde herkes editör; ama en editör: yeşim alagöz
Bizde herkes başkan ama en başkan: bengisu alkan
Biz de herkes usta ama en usta: emrah ayhan.

GÖZLER ANLATIR BAZEN

Şart mı sana kal demem, gözlerim çığlık çığlığa bağırırken? Gözler anlatır bazen sevgiyi, özlemi, haseti, nefreti... Söylenemeyen sözleri anlatır gözler. Kalbin istediğini ama beynin reddettiğini... Gözler anlatır bazen yaşanmışlıkları, geçmişini...

Gözler bana ne çok şey öğretti. Kimi vurulur bir bakışına kimi ise derinlerdeki anlama. Evet belki zordur anlaması ama bir o kadar zordur anlatması da. Çünkü gerçekten hissetmek lazım, gerçekten o duyguyu yaşamak ama o duygu ile yaşayamamak lazım. İşte o zaman gözler anlatır her şeyi. İşte o zaman anlarsınız tüm gerçekliği, safliği, sadeliği... Gözler öğretti bana gerçek sevgiyi. Sevdiğimi göstermeyi, gösterilen sevgiyi karşılık vermeyi... Bazen bir bakışta anlamak kolaydır nefreti, bir göz devirme yeter bazen anlatmaya sınırlılığı. Ama bir bakışta anlaşılamaz gerçek sevgi.

Sadece sevgi değildir, nefret değildir gözlerin anlatabileceği. Derste öğretmenini dinlerken bir öğrencinin parlıyorsa gözleri, başarmış demektir bir şeyleri. Anlamış demektir, içindeki öğrenme isteği gözlerine vurmuş demektir. Gözler bir zeytin ağacının ifade ettiği kadar sonsuz, bir sokak köşesinin bakışlarındaki acı kadar gerçekçidir. O hayvanlar söyleyemez belki bir şeyleri, konuşarak anlatamazlar belki o sonu gelmeyen gecelerin dipsiz karanlığında yaşadıkları hisleri. Ama gözleri yeter anlatmaya tüm bu hisleri.

Bir insan yalan söylediğinde bile konuşması ne kadar ikna edici olursa olsun gözleri de bir o kadar inkâr edicidir. O kişinin bakışları yeter size doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlamak için. İşte böyle dostlarım. Gözler de sözler de bir şeyleri gizler. Sözler ne kadar inkâr etse de gözler her şeyi bir bir söyler.

EMPATİ

Sene 1965... Saat yediyi beş geçiyordu. Hay aksi! Yine işe geç kalacaktım. "Patron bu sefer beni öldürecek deyip daha da hızlanıyordum .Tuvaletimi yapıp giyindikten sonra aceleyle evden otobüse doğru yola çıktım. Gelen ilk otobüse bindim. Bir durak sonra 1.80 boylarında kısa saçlı bir zenci yanıma oturdu. Kabul edilemez bir şey! Su istese vermeyeceğim zenci yanıma oturdu resmen! İyi bir insanın yanıma oturmak üzere yanından hiddetle kalktım. Aniden gözüm kararmaya başladı. Yerçekiminin kuvveti artıyordu adeta! Etrafı huzurlu bir sessizlik ve hiçlik kapladı.

Gözlerimi yavaşça araladım. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimin kapanmasına engel olamadım. Yavaşça açtıktan sonra her şey netleşti. Büyük kapılı bombos bir odadaydım. Kapının önünde beyaz bir muhafız duruyordu ki gözlerim ellerime ilişti. Siyahları! Kollarım, omuzlarım, bacaklarım, karnım, her yerim siyahtı! Zenci olmuşum! Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Bağırarak istiyordum ama sesim çıkmadı. Sınırlı bir şekilde "Sen kimsin?" dedim muhafıza. Sustu. "Neden buradasın? Boş bir odanın içinde kocaman bir kapının önünde durmanın amacı ne?" dedim sınırlı. Sessizliğini korudu. Kapıyı açmak için birkaç kez zorladım ama bir gidim hareket etmedi. Yüksek sesle söylemeye başladım. En sonunda muhafız "Sus artık zenci!" diye bağırıldı. Çıkıştım "Ben mi istedim zenci olmayı! Ayrıca ben bir beyazım." Söylediğim bu laf beni bir anlık duraksattı ama üzerinde pek düşünmedim. Muhafız, bana kızgın ve tepeden bakar gibi bakışlar atıyordu. Bu beni çıldırttı ama sesimi çıkaramadım. Acıktığımı hissetmeye başlamıştım ve bunu muhafıza söyledim. Umurunda olmadı, sınırlı edici bakışlarına devam etti. Bana, hiçbir şey yapmamama rağmen suçlu muamelesi uyguluyordu. O kadar susamıştım ki bir bardak suya evimi satabilirdim. Muhafıza su için yalvarmaya başladım. Gözümü kapatıp açtım ki elinde bir bardak su vardı. Elimi uzattım ama tek dikişte suyu bitirdi. O an kontrolümü kaybettim. "Yeter artık ulan! Ben de senin gibi bir insanım!" dedim. Bir anda sessizlik oldu. Hışımla kalkan elim havada asılı kaldı. Kafama dank etmişti. O anki duygularım tarif edilemezdi. Sınırlı, utanç, pişmanlık... Muhafızın tavri değişti birden. Bana gülümseyerek anahtarını uzattı. Anahtarın üstünde altın harflerle "empati" yazıyordu. Anahtarını sokup çevirdim. Kapı yavaşça aralandı. İçeride bana doğru gülümseyen hapsedilmiş kendimi gördüm.

Bir anda uyandım ve karşımda bana bakan siyahi bir bayanla göz göze geldik. Bayan zarif ses tonuyla "İyi misiniz beyefendi?" dedi.

arman erdoğan

Film: KİTAP HIRSIZI (2013)

İÇİMDEKİ ÇÖL

Dünya değişiyor. Yeni icatlar ve teknolojik aletlerin eşliğinde yaşamaya devam ediyoruz.

Teknolojik aletlerin bize faydası çok büyük, hem de göz ardı edilemeyecek kadar. Peki benim derdim ne de ben bu yazıyı yazıyorum? Teknolojik aletler hayatımızı kolaylaştırıyor. Bu yüzden hayatımızın bir parçası oldular. Onları organlarımız gibi sahiplendik. İşte sorun burada başlıyor.

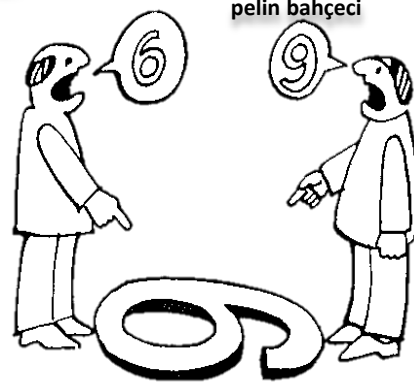
Önceden biz çocuklar dışarı çıkar arkadaşlıklar kurup oyunlar oynardık, şimdi sanal dünyada klanlar oluşturup arkadaşlarımızla oyun oynuyoruz. Eskiden gezginler günlerini yollarda geçirerek bir yerlere giderlerdi, şimdi sanal gerçeklik gözlüklerini takıp oturduğumuz yerden dünya turuna çıkabiliyoruz. Önceden biz aileler akşamları oturup sohbet ederdik, şimdi birbirinizin yüzüne bakmak yerine instagram ana sayfasına bakıyoruz. Önceden uzaktaki akrabalarımızın sesini duymak bizim için özeldi, şimdi on saniye içinde görüntülü konuşma başlayabiliyoruz.

İşte anlatmak istediğim bu : bütün değerlerimiz normalleşti, hiçbir şeyin değeri kalmadı. Çölleştik resmen; çöl gibi kurak, çöl gibi cansız. Kendi hayatımıza ve güzelliklerimize ihanet ettiğimiz için kendi çölimizde kavrulur olduk. Bir damla suya hasret kaldık, o şu da gerçeklerimiz.

Artık muhabbet edip dertlerimizi paylaşabileceğimiz arkadaşlarımız yok. Sadece takibe geri takip yapan sadık takipçilerimiz var. İşte bu yüzden kendimi yalnız hissediyorum.

Sözün özü biz bu teknolojik aletlere bağlı kalmaya devam edersek içimiz daha da çölleşecek ve kendimizi çölde yalnız kalmış bir bedevî gibi hissedeceğiz. Belki ileride bütün gerçeklerimizi ve değerlerimizi unutacağız. İnsanlık kendi yarattığı teknolojinin esiri olacak. Kendini adeta çölleşmiş bir dünyaya hapsedmek istemiyorsan kendine gel!

asmi rozerin çiçek

pelin bahçeci

BEKLEMİYİ BİLMEK

Bekleyiş...Hayat zaten bir bekleyişten ibaret değil midir? Hepimiz hayatımızın her döneminde bir bekleyiş içerisindeyizdir. Büyümeyi bekleriz, okulumuzu bitirmeyi bekleriz, güzel bir işe girmeyi bekleriz, sevmeyi bekleriz, sevilmeyi bekleriz, bir aile kurmayı bekleriz, çocuklarımızı bekleriz ve başlarız onlarla ilgili beklentilerimize...

Beklemek güzeldir aslında. Çünkü beklemek umut etmektir. Çünkü beklemek gerçekleşebilme ihtimalini bilmektir. Beklentilerimizin oluştuğu anı bekleyerek, umarak hayata dair bir bağ kurmaktır. Tıpkı bir yazarın dediği gibi "Umutunuzu her zaman koruyun. Dünyadaki en güzel duygu, olasılıkların sonsuz olduğunu bilmektir."

Zaman zaman karamsarlığa da düşeriz bu bekleyişlerde. Beklentilerimiz için gerekli şartlar hemen oluşmazsa umudumuzun tükendiğini hissederiz. Ertelenen hayaller ve geleceğe endişeyle bakmak, geçmişte yaşamak, kendimizle yüzleşmeye korkmak... Tehlike çanları çalmaya başlar işte o zaman. Çünkü umut bu yoldaki en önemli silahımızdır. Umutla yolculuk etmek, gidilecek yere varmaktan çok daha zevklidir.

Sabretmektir beklemek. "Bugün de böyle geçsin, belki yarın..." diyebilirdik. Bazen ümit etmek, bazen çaresizce durmaktır yerinde. Ne ileri gidebilme, ne geri dönebilme. Sadece durmaktır, durabilmektir beklemek. Saatlerin geçmesini beklerken öldürür bizi zaman. Karanlıkta bir ışık ararız, bir çıkış noktası bulmaya çalışırız. Bekleyen için zordur beklemek kafasındaki onlarca olasılıkla.

Duygularını şu şekilde anlatmıştır usta şair:

Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar.
Ne de şeytan, bir günahı,
Seni beklediğim kadar.

Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni;
Bırak vehimimde gölgeni,
Gelme, artık neye yarar?

Amma katılmıyorum hiç ben Necip Fazıl'a. Umudu kaybetmekten yana değilim asla. Sonunda üzölmek olsa da beklemek lazım umutla...

ece karabacak

konuşmanın hiçbir şeye
değmediği anlar var.

BEETHOVEN

en iyi makina en iyi
fotoğrafı çekseydi
en iyi daktilo sahibi
en iyi romanı yazardı.

-ARA GÜLER

AKIL OYUNLARI

Akıl ikilemler ve çelişkiler yığındır. Çok büyük gizemler barındırır doğrusu. Gerçekleri aklın yorumlama süzgecinden geçiren ve soyutlaştırılan organ ise beyindir. Tuhaf olan şu ki; sihirbaz beyin, birçok yalana ve acıya sebebiyet vermekle beraber kendini suçlu tutmaz. Asıl suçlular fikir tüccarlarıdır beyin için.

Fikir tüccarları, insanlardan ibarettir. Bu tür insanlar, sadece fikir değil duyguları da sömürür ve empati kurmamıza sebep olan detayları öldürür. İnsanları siyah ve beyaz içinde boğar. Başka bir rengin baş ağrıtmasına engel olurlar. Bir çeşit katildir bu insanlar. Fikir, duygu, duyu ve empati katilleri. Tek suçlu onlar olmasa da beyin onları suçlamak için yeterince sebebi vardır. Peki ya beyin neden inanır? Neden kandırılmaya meyillidir?

Dünya yaşanması güç bir yerdir. İnanmak akıl için bir kurtuluşur zahmetli dünyadan. Peki biz katillere neden inanırız? Tabii ki çıkar ilişkilerimiz sebebiyle. Ancak çıkar ilişkisi yalnız 2 kişi arasında işlemez. O küçük sahtekarlıklar, zamanla büyür ve bizler de birer katile dönüşürüz. Bize karşı yapılan akıl oyunları detayları görmemize engel olacak ve detaylarda gizlenen şeytanları fark edemeyeceğiz. Düşünmeyen, üretmeyen, yalancılar; inandığını sorgulamayan, hayalciiler olarak öleceğiz.

Bütün bunların sebebi ise aklımız. Kimse gerçekleri savunmak için canını ortaya koymaz çünkü akıl onlara bunun tehlikeli olduğunu söyler; ama herkes inançlarını savunmak için ölmeyi göze alır. İnanmak bir kurtuluşur ve bunun için savaşılar. Akıl etkisiz hale getirmek isteyen katiller, insanları birer oyuncak olarak görürler. Oyuncaklar akıl yürütemezler ve insanlar da oyuncaklardır katillerin gözünde. Katiller masumların bundan ibaret olmadıklarını görünce onları birer hayvanmış gibi sokağa atarlar. Bu tür inanç ve iman sömürsünü hiçbir insan kabul etmez. Akıllı olmuş olanların dışında. Onlar mayın tarlasında dolaşan körlere gibiler.

İşte böyle; dalkavukluk ve çıkarıcılık, dünyanın çarklarını yağlayan tek şeydir. Ama bununla da mücadele edilebilir. Nasıl mı? Korkmamız. Doğru şeylerden korkmak geçmişteki hatalarımızdan ders çıkarmamızı ve yanlış inançları kırmamızı sağlayacaktır. Yataktan kalktığımız her sabah sorumlusuz olabilir. Bu sebeple şimdi başlamak gerek. Şimdi korkalım. Şimdi sorgulayalım. Doğru şeylere inanalım. Yem olmayalım, katillerin emellerine karşı duralım. İlerde bunu yapma fırsatımız olmayabilir.

alper osman kuyucu

FİLM: (Ah Nerede - 1975)

ASIL YOKLUĞU UNUTANLARIZ

Her yeni güne uyanırken her bir insan, beraberinde birkaç istekte doğmakta aslında. Onu, bunu, şunu. İnsan unuttu ihtiyaç ve istek arasındaki farkı. Trilyonerler, katrilyonerler ve daha çok gördüğümüz milyonerler hep özendik, şimdi yalın söylemek bana yakışık almaz ben de isterdim her istediğim olsun; gereksiz olsa bile. Nefis hep harcamak istiyor işte. Ama ona en büyük ve belki de tek engel, şu hemen elini üzerine koyabileceğin o en güvenilir ses kalp, daha doğru ismiyle yürek. En güvenilir ses demiyorum boşuna, mesela bir bebek düşün annesinin kucağında güzel, güvenli yer yoktur onun için, aynen o hesap.

Aslında çağın tüketici insanını alıp tutmak lazım elimden "Gel bakalım, seninle biraz gezelim." demeli ama öyle kafeler, restoranlar, AVM'ler değil birazda arka sokaklara gitmeli insan, yüreğinin arka sokakları ve şehrin arka sokakları bunu bilmelidir. Hepimiz sen, ben, o, onlar bütün kiplerden insanlar. Bir çocuğun eline tablet verip bayramda misafirleri rahatsız etmesin dememeliyiz. O eli tutup kapı kapı, ev ev gezdirmeli o çocuğu. O hapur hapur yediği şekerleri paylaşmayı öğretmeli belki de ömründe şekeri ilk defa gören bir çocukla. Ya da ne bileyim yılda bir kez et yiyecek bir ailenin ulaşmayan payını verirken o çocuk, o gençte orda olmalı. Bana ne olursa ne olursun ol insan ol dendi ben bundan dönmem ama o evlere kapatılan çocuklar, o melankolik yaşam. Bırakın yaşasınlar, güzel yaşasınlar, insan olsunlar. Ölü birer birey olmasınlar şu topluma, şu Dünya'ya. Bırakın o alınan teknolojik aletlere yoksun olsunlar. Vicdandan, insaniyetten, kahkahalardan, merhametten, mutluluktan, gerçek mutluluktan yoksun olmasınlar. Zenginlik deyince para, mal, mülk sormasınlar.

"Baba biz zengin miyiz?" sorusuna şöyle cevap verir: "Evet, çok zenginiz çünkü birbirimize sahibiz." Belki ne işe yarar dersiniz yarar emin olun zira ben de bu lafı duyup öyle büyüyenlerdim. Mutluyum bu sözleri duyduğum için, her günü en güzel yaşamaya çalışanlardım kendi lügatime tabii. Ve derim ki hep yoksul değilim, şükürler olsun hele yürekten yoksul değilim binlerce kez şükürler olsun. Muhabbetle kalın!

bengisu alkan